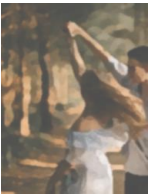

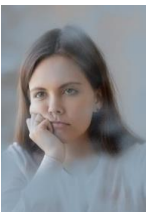
Ik zag haar staan. Ik had haar al zo lang op het oog. Ze stond op uit haar knielende houding. Ik zag hoe ze met een van pijn vertrokken gezicht over haar onderrug streek. De zware last, die ze elke dag moest sjouwen, begon zijn tol te eisen van haar lichaam. En ze was nog zo jong. Geboren in een land dat het hare niet was. Van kinds af aan meegenomen in het zware werk dat haar en haar familie opgelegd werd door een tiranieke baas. Ik zag haar staan. Ik hoorde haar zuchten: *"Komt er dan nooit een einde aan dit slavenbestaan?"* Mijn hart brak. Mijn liefde voor haar stroomde over. Ja! De tijd was aangebroken om tot daden over te gaan. Want Ik wilde niets liever dan haar bevrijden en haar tot de Mijne maken! Ik spande Mij voor haar in. Ik wendde al Mijn kracht aan om de wrede heerser, die haar als een slavin gebruikte, zó te treffen, dat hij haar geen kwaad meer doen kon. Gedurende de tijd die tussen haar bevrijding uit het slavenbestaan en ons huwelijk in lag, omringde Ik haar met Mijn zorg en Mijn liefde. Het was in die tijd niet altijd makkelijk voor haar. Maar uiteindelijk kwam zij niets te kort. En zo maakte Ik haar het hof.

Toen ze zover was, dat ze Me vertrouwde, kwam ze bij me zitten. Ik fluisterde zacht in haar oor: 'Oh, ik houd zoveel van jou! Van jongs af aan heb Ik jou al op het oog. Jij maakt me zo blij! Ik verheug Mij in jou. Ik maak zelfs liedjes over jou. Zal Ik ze voor je zingen?' 'En weet je wel, hoe mooi jij bent? Jij bent het allermooiste van heel de schepping! Oh, Ik kan niet stilzitten van vreugde, elke keer als Ik jou zie. Ik zou wel willen dansen! Wil je..., wil jij met Mij dansen? Voor de rest van ons leven altijd samen?' En ze zei: "Ja!" Ze beantwoordde mijn liefde en wij werden een paar, zij en Ik. Verbonden, voor het leven!

Het land van slavernij lag ver achter haar. Ik bracht haar naar een veilige plaats om te wonen. Het landschap was prachtig, de bodem vruchtbaar, en er was ruimte voor haar hele familie. We waren gelukkig, want we waren samen. We trokken samen op. Ze betrok Me bij alles wat haar bezig hield. Ik zong voor haar en ze genoot ervan om naar Mijn stem te luisteren. Ze nam mijn woorden ter harte. Ze nam Mijn raad aan. We hadden het zo goed samen.

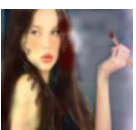
Ik weet niet meer, wanneer de verandering inzette. Het ging geleidelijk. Ze begon zich dingen af te vragen. Of dit nu de rest van haar leven zo zou blijven; alleen zij en Ik. Ik herinnerde haar aan het verbond dat we gesloten hadden. Waar ze met heel haar hart "ja!" op had gezegd. Maar ze vroeg zich af of ze dan *"altijd maar naar Mij moest luisteren en Mij tevreden moest houden"*. En *"die tijd nadat Ik haar bij haar oude baas had weggehaald was ook niet z'n pretje geweest."* En al jaren was het elke dag hetzelfde liedje: het huis op orde houden, voor het eten, de kinderen en het vee zorgen. Of Ik dacht, *"dat ze daar soms gelukkig van werd?!"* Waren er geen leukere of spannender dingen te beleven, dan dat leven met Mij samen?

Ze begon om zich heen te kijken. Naar "het gras bij de burenen...", zeg maar. En ze zag, dat het daar anders ging. Eerst was ze alleen nog nieuwsgierig. Ze zag hoe andere mannen met hun vrouw leefden. Haar aandacht voor Mij verslaptte. Ik vroeg haar: "Waar zit je met je gedachten? Als Ik iets aan je vertel, let je niet op. Als Ik iets van je vraag, loop je van me weg! Waar ben je mee bezig?" Maar ze luisterde niet. *"Ik doe toch zeker niets verkeerd"*, zei ze. Maar haar liefde voor Mij sijpelde langzaam weg. Ze luisterde naar "foute vrienden". Hun raad ging regelrecht tegen Mijn opvattingen in. Als ze om hulp verlegen zat, ging ze naar de burenen. Op den duur zat ze vaker daar, dan thuis. Ze verwaarloosde ons huis..., de kinderen leden eronder... Als Ik vroeg, waar ze geweest was, loog ze tegen Me.

Uiteindelijk werd ze jaloers. Jaloers op die andere manier van samenleven, die ze bij de burenen zag. Dát wilde ze ook! Feesten, eten, drinken, ongebreideld je lusten laten botvieren; "vrijheid, blijheid", dacht ze.... *"Waarom zou je je hele leven trouw zijn aan één Man...?!"* 'En ze ging. De "vrijheid" lokte haar. Dát, waarvan ze dacht dat het vrijheid was.... O, ze kwam nog weleens thuis: om te eten, of als ze iets nodig had. Ik voelde, dat ze steeds verder van Mij weg gleed. Het deed haar niets, wanneer Ik er wat over zei, of als Ik haar waarschuwde, dat ze alles tussen ons kapot maakte. Ze ging helemaal op in dat andere leven.

Op een avond was ze zich aan het optutten om uit te gaan. Uit met een van de buurmannen. Ik keek naar haar en dacht: 'Dat deed ze vroeger nooit, ze had het niet nodig, ze was zó mooi! En ik zei: Voel je dan niet hoe dat gebras en gefeest je uitput en je schoonheid bederft? Je gaat er aan ten onder!' Ze stond op om weg te gaan. Bij de deur keek ze even om. *"Jij zorgt tóch wel voor me,"* zei ze. En wég was ze.'

'Ik keek haar na, toen ze van Me wegliep.

Op weg naar een andere man. Mijn hart brak. Woede welde in Mij op: Mijn oogappel, Mijn mooie bruid, is veranderd ineen hoer!'

